

Szerkesztőségi iroda:
Csik-Szereda
Györgyjakab Márton
könyvkereskedése
hova
a lap szellemi részét illető
közlemények,
előfizetés pénzek és hir-
detések küldendők.

CSIKI LAPOK

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI HETI LAP.
MEGJELENIK MINDEN SZERDÁN.

Előfizetési ár:
Egész évre 4 lrt.
(Külföldre) 6 lrt.
Félévre 2 lrt.
Negyedévre 1 lrt.

Hirdetési díjak
a legolcsóbban számítottak
Bélyegdíjért külön minden
beiktatásnál 30 kr.

Nyitási cikkek
soronként 10 kr-ért közöl-
tetnek.

Felelős szerkesztő: Dr. Bocskor Béla.

Kiadó tulajdonos: Györgyjakab Márton.

FŐMUNKATÁRSÁK: Hochschild Lajos Gyergyóban.

Vitos Mózes a központban.

Embery Arpád Udvarhelymegyében.

Uj takarékpénztár Gy.-Szentmiklóson.

Gy.-Szentmiklós, ápr. 15.

Magyarország pénzügyi tekintetben is közeledik a nyugati államokhoz. Az utóbbi évek alatt rohamos változáson ment keresztül pénzügyünk. Az azelőtt tőkében szegény, uzsorakamattal dolgozó országban ma nagy tőkék dominálnak minden téren. Természetesen ezt azon kedvező viszonyok okozták, melyek Európában már évek óta fennállanak. Azt hallhatjuk ugyanis, hogy sok és olcsó a pénz mindenütt. Anglia, Franciaország, Németország stb. 2% - 3% on kínálják pénzüket. Ennek jó hatásában osztozni fog bizonyosan hazánk is a valuta rendezése után a törvényes kamatláb leállítását várhatjuk.

De hagyjuk a nagy piac fölötti szemlélődést s tekintünk inkább szét a mi tizhelyünk körül s nézzük, hogyan áll nálunk a pénzhitel kérdése?

Tény, hogy nálunk életbe vágó dolog a gyors és olcsó kölcsön. Gazdáink, kereskedőink, iparosaink ennek segítségével nem tudnak előre haladni. E kedvező helyzet megteremtésére vállalkoztak pénzügyintézeink, melyek hivatva lévén a gyors és olcsó kölcsön nyújtására, nagy befolyással lehetnének közgazdaságunk minden egyes ágának fejlődésére. Hatásuk azért érezhető különösen, mert éppen az aránylag nagy számban levő kisbirtokos, kereskedő és iparos van rájuk utalva. E viszony alapján tehát az oly pénzügyintézetek, melyek kizárólag nem önérdelkeiket hajhászzák, hanem ezt össze tudják egyeztetni a bevallott humánus céllal, a közérdekkel, nagy és hasznos szolgálatot tehetnek a társadalomnak. Azok

azonban, melyek csak azért keletkeznek, hogy részvényeiken minél többet nyerjenek, minél több osztalékra telessenek szert, ezen kívül zsiros állásokat osztogathassanak s a helyzetet kézzel-lábbal kiszákmányolják, valóságos csapásaivá válnak a szegény néposztálynak.

Es azt kell konstatálnunk, hogy ez utóbbi takarékpénztárak száma meglehetősen nagy. Csodálkozunk kell azon, hogy a különben jószívű urak, mint részvényesek, mennyire leöltik magukról a humanitást s a jó haszon élvezetében nem hallják a pusztulást, a könnyeket, a sirást, sőt talán az átkokat, melyek azt a pénzt kísérik, a mit ők nagy lelki nyugalommal zsebre vágtnak.

A gyergyóiak nem rég ismerik a takarékpénztárakat. Ezeket nálunk az utóbbi évek hozták létre, s hogy minő jó talajra találtak itt, mutatja gyors izmosodásuk és szaporodásuk. Ezelőtt néhány évvel egy se volt, most pedig egyedül Gyergyó Szentmiklóson már három, Ditróban pedig a mezőgazdasági előleg-egyletet is beleszámítva, kettő van.

A mi takarékpénztárainknak is a bevallott céljuk: az olcsó kölcsön volt, melylyel gazdáinkon, a kiskereskedőkön és iparosainkon kívántak segíteni. Azonban, mint a tapasztalat nagyon is sok szomorú esettel bizonyítja, ezt a céljukat nem szolgálták hiven.

A ditrói előleg-egylet kamat és költségekkel együtt 9% mellett nyújt kölcsönt. Ezt tehát vád nem érintheti. Ennél terhelősebb az volt, hogy a kölcsönvevőnek részvényesnek kellett lennie. Kölcsönpénz mellett ez terhel. Azonban úgy vagyunk érte-

stlve, hogy új alapszabályukba ezt nem vették be, hogy olcsóbbá tegyék a kölcsönt.

A gyergyói első takarékpénztárnál és a hitelintézetnél azonban nagyon drága, különösen a szegényebbeknek adott kölcsön.

Nagyobb kölcsönöket 8% és betáblázási költség mellett lehet náluk most már szerezni; de a kisebb kölcsönök 14—20%-ba kerülnek. Törvényes kamat fejében ugyan is 8%-ot, kezelési díj 4%-ot, állami adóul s a váltóknál a meghosszabbításért 2%-ot számíttanak. Betáblázás mellett adott kölcsönöknél a közjegyzői és betáblázási illetékekkel együtt a kamat 30%-ra is felug. Ezekhez kell vennünk, hogy a későbbi kezelés is megterheléssel jár.

Ha meggondoljuk, hogy a kisebb kölcsönökhöz a szegényebbek folyamodnak, be kell látnunk, hogy takarékpénztáraink azokat nem kimélik, kik erre legjobban rá vannak szorulva. És ez érzékeny csapás az egész társadalomra. A vagyonosabb osztály nélkülök is tudna boldogulni, de a szegényebb gazda, iparos csakugyan ki van nekik szolgáltatva. Holott az egészséges fejlődés a kis emberek sokaságának boldogulásától függ. Megfordított állapot az, hogy a kisebb kölcsönök kétszerte nagyobb terhet hordoznak, mint a nagyobb kölcsönök.

Ne csak az állam, hanem maga a társadalom is fordítson több szeretetet és gondot e kis emberekre s takarékpénztáraink ne vegyenek a kölcsönök után 4% kezelési díjat, mert ez másutt hallatlan. Rendezzék be magukat úgy, hogy a kezelés ne emészszen fel oly sokat.

Ily viszonyok mellett tehát általános volt az öröm, midőn egy új takarékpénztár

A „CSIKI LAPOK” TÁRSZÁJA.

A boldogság küszöbén.

— Egy színésznő naplójából. —

Szép nem vagyok, de minthogy ezt bevallani elég bátorságom van: okos vagyok.

Legfőbb büszkeségem, hogy gazdag és kitűnő énekesnőnek tartanak. Egyébiránt higgadt és megfontolva cselekvő asszony, vagy jobban mondva kisasszony vagyok, mert még mindez ideig nem mentem férjhez.

De hát, én istenem! kihez is menjek? Talán valami kalandorhoz, a ki kész bárkit is oltárhoz vezetni, csak sok pénze legyen? Vagy talán a társulatnak tenoristájához, a ki szintén nekem kellene eltartanom? Vagy ahhoz az elhízott bankárhoz, a ki daczára roppant testi súlyának, már öt ízben térdelt előttem és félre nem magyarázható vallomásokot tett. Nem, nem! Ezek közül egyik sem nekem való, épen ezért hajadon maradok.

De igen, most jut eszembe, lenne még egy imádóm, azonban ebben sincs valami nagy köszönet. Sem nem fiatal, sem nem szép s egyáltalán nem is szeretetreméltó. Ez nem más, mint társulatunk első karmestere.

Keveset beszélt ugyan velem, a szerelemtől talán sohasem, de mikor új szerepet tanulok, más-ként bánik velem, mint többi társnőmmel s mikor elbucszik tőlem, olyan sajtóságot kifejezés sugárzik ki szeméből.

Évei számát nem tudom, azonban ez épen úgy nem érdekel, mint kinézése. Miatlant lehet 30 vagy 50 éves, szőke vagy barna.

Legellenzenesebb előttem, hogy télen, nyáron egyforma sűrű ruhát visel és sohasem hord kesztyűt.

És mégis érdeklődöm iránta, hogy miért, azt nem tudom. Társnőim azt állítják, hogy még csinos is különösen dirigálás közben, midőn szeméi szokatlan tüzzel telnek meg. Én azonban ezt sohasem vettem észre, mert mikor énekelek csak a karnagyi pálczát látom.

Mikor azonban felfedeztem, hogy Alfonzban — mert így hívják — egy senki által sem sejtett tulajdonság van: hogy ő zeneszerző, érdeklődésem iránta nagy mértékben növekedett.

Egy dalművet írt, a melyben a fűszerepet nekem osztották be. Milyen felséges szerep volt, mintha csak számomra írták volna. És minő gyönyörű zene, minő egyszerű és nemes s mégis mily fenséges, az ember szinte hihetetlennek tartotta, hogy oly modoru ember, mint Alfonz ilyet írhatson.

Az opera roppant sikert aratott, a közönség el volt ragadtatva s a szerzőt tüntetések között hívták a lámpák elé. Alfonzot én vezettem a közönség elé s bárha kesztyűt ez alkalommal sem volt kezén, hirneve meg lett állapítva. Az egyszerű karmestereből egy est sikere következtében híres zeneszerző lett. Ilyen hirtelen fordulatok vannak a művészek életében.

Épen egy ilyen hirtelen fordulat történt ezen időtáiban velem is. Bankárom, kinél összegyűjtött tőkém volt elhelyezve, megbukott s így nevem mellől az egyik jelző elmaradt. Az ijedség beteggé tett s igazgatóm azon czímen, hogy hangom fátyolozottá vált, felbontotta a velem kötött szerződést. Hangomnak is ép úgy, mint vagyonomnak

csak romjai maradtak. Legalább így írták azt az újságok.

A társulat, melyhez tartoztam, művészi körutrá indult s mig társaim diadalokat arattak, nekem a szobát kellett örízmem. Az újságok, melyekből e diadalokról olvastam, az én szomorú sorsomat is tárgyalták.

Az utóbbi napokban, vagyis inkább éjszakákon azon felfedezést tettem, hogy a kis kertben, mely lakásom előtt fekszik, kísértet jár. Nem valami fehér lepedőbe burkolt csontváz, hanem egy magas fekete alak. Ráismertem, Alfonz volt.

Következő este, megpillantott az ablak mellett. Azonnal a ház kapujának rohant s néhány pillanat múlva szobaleányom egy névjegyet hoz, melyet én reszkető kézzel vettem át.

Csakugyan ő volt. Vajjon mit akarhat? Mi mondani valója lehet? De ime, belép!

— Kisasszony — így szólt — a mig ön gazdag és ünnepezt művésznő volt, nem mertem nyilatkozni, de most, hogy csapásoktól sújtva egyedül, elhagyottan áll, eljöttem, hogy felajánljam szerető szívemet és kezemet. Elfogadja-e?

Ó! mily kimondhatlanul jól esett e nyilatkozat, egészen elmerültem az édes érzetben ennyire szeretve lenni és ilyen ember által.

Elfogadom — feleltem tiszta csengő hangon — elfogadom.

S erre elcsattant az első csók.

E pillanatban — a boldogság küszöbén be vallottam neki, hogy hangom csak azért vált fátyolozottá, mert szerződésemet felakartam bontani.

Másik titkomat, hogy vagyonomat még a bankár bukása előtt kezemhez vettem, csak később, a boldogság küszöbén belől vallom be neki.

